

14. Lijden dat niet naar Gods wil is

Er is lijden dat niet omwille van Christus en niet naar Gods wil is.

Zo zijn er zich christen noemende mensen die er zelf op uit zijn om te lijden. Zij worden niet verdrukt en vervolgd door anderen, omdat zij getuigen zijn van het evangelie in Christus, maar doen zichzelf het lijden aan dat hen niet door verdrukking en vervolging wordt aangedaan. Lijden omwille van Christus komt echter van buitenaf, door haters van God en Christus, en kun je jezelf niet aandoen. Zij lijden dan niet omwille van Christus, maar om zichzelf. Het is gewild lijden, geen ongewild. Anders zou het ook geen beproeving van het geloof kunnen zijn, en geen middel om iets te leren en gelouterd te worden.

Zelfkastijding

Er zijn, bijvoorbeeld, mensen die zichzelf geselen en zich zelfs laten kruisigen – zelfs in onze tijd. Van het begin van de gemeente af kwamen al afwijkingen van het normale geloofsleven voor, want in zijn brief aan de Kolossenzen schrijft Paulus over geloofsafwijkingen en het opleggen en navolgen van allerlei menselijke regels. Hij stelt daarna vast dat dit allemaal zonder enige waarde is en alleen maar dient om het vlees te bevredigen, om er enige vorm van (verdiende) beloning voor te ontvangen (zelfvoldoening, eer van mensen, 'de hemel'). Jezus waarschuwt voor mensen die opzichtig blijk geven van hun 'geloof' in God. Zij doen dit om door de mensen gezien te worden en door hen geëerd te worden (Mattheüs 6:1-6, 23:5). Het trieste is dat zij niet beseffen dat het er niet om gaat wat mensen van je vinden, maar om wat God ziet van je innerlijke geest. De eer van mensen is maar kort, God geeft eeuwig 'loon naar werken'.

Terechte straf van de wereldse overheid

Een ander lijden is dat wat een gevolg is van eigen verkeerd spreken en doen, niet passend bij een volgeling van Christus. De apostel Petrus stelt in zijn eerste brief het lijden om eigen verkeerd gedrag tegenover het lijden dat de gelovigen wordt aangedaan om de naam van Christus. Het

eerste is de straf voor dingen waarvoor een christen zich zou moeten schamen. Het tweede is geen straf voor iets waarvoor een christen zich zou moeten schamen, maar het op de proef stellen van zijn of haar geloof, bedoeld om hem of haar te zuiveren en sterker te laten worden in het geloof:

“Als u smaadt wordt aangedaan om de Naam van Christus, dan bent u zalig, want de Geest van de heerlijkheid en van God rust op u. Wat hen betreft wordt Hij wel gelasterd, maar wat u betreft wordt Hij verheerlijkt. Maar laat niemand van u lijden als een moordenaar of dief, of kwaaddoener, of als iemand die zich met de zaken van iemand anders bemoeit. Als iemand echter als christen lijdt, laat hij zich daarvoor niet schamen, maar God in dit opzicht verheerlijken. Want (nu) is het de tijd dat het oordeel begint bij het huis van God; en als het eerst bij ons (begint), wat zal het einde zijn van hen die het Evangelie van God ongehoorzaam zijn? En als de rechtvaardige nauwelijks zalig wordt, waar zal de goddeloze en de zondaar verschijnen? Daarom, laten ook zij die lijden naar de wil van God, hun zielen aan (Hem), als de getrouwe Schepper, toevertrouwen in het doen van het goede.” (1 Pet 4:14-19)